

Cánh chim

» Tác giả: **Nguyễn Bình**

Mua Mí Sùng đứng một mình nơi sườn núi đá tai mèo lởm chởm sắc nhọn như trăm ngàn mũi chông lao lên trời. Gió thổi từng cơn dữ dội quất vào mặt đau rát. Mây đen sà xuống như muốn úp cái chảo cháy đen lên đầu...

Nó không hiểu tại sao lại có mặt tại nơi này, mấy hôm trước nó đã đến đây, phải mất đúng nửa ngày leo mỗi gỏi qua bao dốc đá dựng đứng và khe núi nhỏ hẹp.

Trong thung sâu sương đang dềnh lên từ dòng suối phía xa, các khe núi nhanh chóng bị sương lấp đầy, ánh mắt của nó chỉ còn nhìn được khoảng hẹp gần chỗ đứng. Sương vẫn đang đùn lên, và nó thấy sợ, nó sẽ không còn tìm được đường về nhà, nó sẽ lạc, nó sẽ bị sương nuốt vào cái bụng khổng lồ chứa được cả trăm ngàn ngọn núi, trong đó có những con thú đói, con ma khát đi tìm mồi, Mí Sùng sẽ bị nó cắn xé ra hàng trăm mảnh... Càng nghĩ nỗi sợ càng tăng lên, Mí Sùng mở thật to đôi mắt vốn đã trở nhìn thật kỹ xung quanh. Sương đã bao phủ trắng xóa khắp mọi nơi, chỉ còn duy nhất một khoảng núi nhỏ phía sau Mí Sùng là còn nhìn được cây cỏ. Nó lùi lại lên chỗ cao hơn và nhận ra ngay dưới chân có hai cái mộ nằm cạnh nhau. Nó nhìn kỹ và nhận ra đó là mộ cha mẹ nó, mộ cha được xếp bảy bậc đá, mộ mẹ được xếp chín bậc đá. Ngôi mộ vừa mới đắp, màu đất đỏ đào ra vẫn còn tươi, cỏ cây xung quanh chưa bò đến. Nó ngồi xuống tìm sự chở che như hàng ngày nó sà vào lòng mẹ cha mỗi khi sợ hãi điều gì. Gió vẫn ào tới, sương vẫn đang vi vút bay, sự lạnh lẽo vẫn ngập tràn khắp nơi...

Mẹ nó đã bỏ bố con nó ra đi sau hơn ba tháng nằm liệt trên giường. Cha nó cũng đột ngột ra đi sau đó hai tháng. Ngày tang mẹ nó gục mặt vào vai bố mà khóc. Ngày tang bố nó tựa người vào tảng đá đầu nhà lạnh buốt đến tận tim. Ai sẽ trả lời cho nó biết tại sao bố nó lại không dậy được nữa, không cầm tay nó dắt đi chơi được nữa. Nó đã từng hỏi bố như thế về mẹ. Bố ôm nó vào lòng vỗ về: "Mẹ con đang ngủ!" Nó hỏi tiếp: "Mẹ ngủ sao

không để nằm trên giường mà lại cho mẹ nằm trong hộp gỗ!" Bố vỗ vào lưng nó không nói gì. Nay bố lại ngủ như mẹ, nó không biết hỏi ai, nước mắt chảy ra rồi vón lại, những gì nhìn thấy làm nó chưa hết bàng hoàng. Lời thầy cúng làm nó như thầy chính nỗi lòng của mình: "Cha chết nằm trong săng gan con cắt từng khúc. Cha chết nằm trong ván ruột con đứt từng đoạn..."

Mặt trời đã đi gần hết một ngày, bóng tối đang thập thò nơi khe núi, tự dưng nó thấy đói và hình như từ sáng tới giờ nó chưa được ăn gì. Mọi người vẫn cứ tất bật đi qua đi lại trước mặt nó, lấy cơm ăn trước mặt nó mà không ai nhìn đến nó, hỏi han nó một lời.

Rồi cũng có một người đến bên nó, ông ta đi cà nhắc, trên tay cầm một bát mèn mén, trong bát có một ít rau và hai miếng thịt mỡ. Ông đưa cho nó cùng lời hỏi:

- Cháu có đói không, ăn tạm rồi bác lấy nữa nhé!

Nó vồ lấy bát mèn mén múc từng muỗng thật to nhét đầy vào mồm nhai ngấu nghiến. Mèn mén bứ đầy trong cổ, nuốt mãi không được, nó ho rũ ra một chập. Người đàn ông vỗ vào lưng nó nhẹ nhẹ rồi vội đi lấy nước. Nó uống hết nửa gáo bầu nước mới thấy đỡ.

- Cháu ăn từ từ thôi!

Lúc sau ông ta nói:

- Bác ra ngoài kia một lát rồi quay lại.

Nó gật đầu nhẹ nhẹ.

Người đàn ông vừa mang mèn mén cho nó là Mua Dũng Thào, người họ hàng xa với gia đình nó. Bác Thào mồ côi mẹ từ lúc năm tuổi, mồ côi cha lúc sáu tuổi, nó bây giờ vẫn còn lớn hơn bác lúc ấy một tuổi. Bác không được đi học và phải đi chăn trâu, chăn bò thuê cho người ta để có cái ăn qua ngày.

Cuối những năm tám mươi của thế kỷ trước bác tham gia quân ngũ, hậu chiến tranh biên giới Việt Nam - Trung Quốc. Bác được điều về Đại đội rà phá bom mìn khu vực Lũng Cú. Bãi mìn đã được rà phá gần hết, quả K58 cuối cùng đã phát nổ trước khi dây kíp được lấy ra, bác đã vội nằm đè lên nó để tránh thương vong cho đồng đội. Ai cũng nghĩ bác sẽ ra đi nhưng bác không chết dễ như thế, bác chỉ bị thương và mất tám mươi một phần trăm sức khỏe. Sau thời gian dài điều trị bác xin về địa phương tham gia sản xuất để đỡ gánh nặng cho Nhà nước.

Bác lấy vợ, cuộc sống nhọc nhằn đói khổ, nổi đau nhức xương long khớp thỉnh thoảng lại tìm về. Bác chắt chiu vay mượn mua được cái xe máy đưa đón bà con đi chợ, đi huyện. Đường núi quanh co đèo dốc, đất đá lởm chởm trơn trượt, với người bình thường đi được xe đã là một điều khó, đằng này bác lại là thương binh. Thế mà bác vẫn dẻo tay lái chưa hề để xảy ra một tai nạn nào dù là nhỏ nhất. Bác mua bò về chăn, mua lợn về nuôi, áp dụng khoa học kỹ thuật và giống mới vào sản xuất,... cuộc sống gia đình đã dần được cải thiện và khá lên. Hai người con của bác đều được đi học và học rất giỏi, anh Mua Mí Mua bốn năm liền được nhận học bổng Vừ A Dính...

- Bác lấy nữa cho cháu nhé!

Nó ăn gần hết bát mền mền thì bác Thào quay lại.

- Cháu ăn không được nữa đâu.

Nó cười và nói với bác.

Mấy ngày tiếp sau đó bác Thào là người duy nhất gần gũi chăm lo cho nó như một người cha.

Sau đám tang bác đón nó về nhà ở cùng.

*

Con chim chào mào trắng Chơ tặng nó không hiểu sao chui khỏi lồng bay qua trước mặt nó. Con chim còn chưa mọc đủ lông đuôi, cứ bay được một đoạn lại rơi xuống đất.

Nó đã nuôi con chim từ lúc chưa mọc cái lông nào đến bây giờ, những ngày đầu phải bón cho nó từng miếng chuối nhỏ, rồi những cái lông tơ, lông ông trời ra từ lớp da hồng đỏ, rồi con chim tự mổ được để ăn.

Con chim nhảy ra khoảng sân trước cửa nhà, lò cò rồi nhặt được một quả ớt màu đỏ nhỏ xíu nằm dưới đất. Ngay phía gốc cây đào con mèo đang trườn mình thật nhẹ chuẩn bị vồ con chim. Sùng vội lao ra đuổi con mèo và bắt con chim cho vào trong lồng. Sùng chưa kịp lên tiếng thì con mèo đã tung ra một cú nhảy tuyệt đẹp về phía con chim, con chim đã tránh được làm móng vuốt con mèo cào thành vết trên mặt đất. Con chim cất cánh bay lên hè, con mèo đuổi lên hè. Con chim cất cánh bay lên sườn núi, con mèo đuổi lên sườn núi. Con chim bay về trái nhà, con mèo đuổi tới trái nhà. Đến cái khung dẹt vải thì con mèo vồ được con chim và tha đi. Sùng vừa gào vừa khóc vừa đuổi đánh con mèo. Sùng cổ gào thật to, nhưng càng cổ

thì âm thanh càng nhỏ và rè gần giống với con ve đã khô hết phần bụng cất lên những tiếng cuối cùng trước khi bị gió cuốn đi. Sùng đã vớ được một cành que trên đường đuổi và ném về phía con mèo, Sùng nhặt tiếp hòn đá ném về phía con mèo, Sùng túm cả nắm lá cây ném về phía con mèo,... ấy vậy mà nó vẫn không hề nhả con chim ra và tiếp tục chạy lên núi.

- Sao vậy, cháu?... Có chuyện gì vậy, cháu?...

Sùng tỉnh dậy sau cái vỗ mạnh vào người của bác Thào. Vừa mở mắt nó vội lao ra cửa nơi treo con chim chào mào. Con chim vẫn ở trong lồng, thấy Sùng đến bên nó kêu lên những tiếng lích chích mừng vui. Sùng lấy một quả chuối mới bỏ vào trong lồng thay cho quả chuối cũ. Sùng nhìn ra trước cửa, khoảng sân đã chan đầy nắng. Sau một phút ngờ ngàng Sùng nhận ra là đang ở nhà bác Thào chứ không phải nhà nó.

Nguyễn Bình

Toà án nhân dân huyện Đồng Văn

Tỉnh Hà Giang

ĐT: 0219 856 120 - 0975727506